

Hồi thứ 75

Hồ lang chém gãy thực đồng côn

Phúc Khang An nói rồi đưa cái dọc tẩu bằng ngọc bích đang cầm tay cho Chu Thiết Tiêu và bảo hấn :

- Thường cái này cho y !

Phụng Thiên Nam vội tới trước mặt Phúc Khang An tạ ơn ban thưởng.

Mộc Văn Sát vác búa ra, áo thiết giáp của y bật lên những tiếng leng keng. Quân hào không ngớt xì xào bàn tán.

Trong đám đông bỗng có người đứng dậy đồng thanh lên tiếng :

- Công phu dùng ám khí của Phụng lão sư quả nhiên rất cao minh. Tại hạ xin đến lãnh giáo.

Quần hào quay đầu nhìn lại thì chính là lão Kha Tử Dung mặt rỗ. Vừa nãy lão đã liệng hạt Thiết bồ đề và bị thương vì trúng độc. Tay lão bôi thuốc cao rồi và hiện giờ độc tính đã giải trừ.

Nhà họ Kha ở Lam Châu nhân sử dụng bảy món ám khí này là vật thông thường, nhưng thủ pháp phát xạ của họ Kha không giống mọi người. Trong đao có thạch, trong đinh có tiêu, mà mấy thứ ám khí có thể đụng nhau trên không, hay chuyển hướng đi chệnh chếch khiến người ta khó đường né tránh. Nếu ở nơi rộng rãi nhìn rõ đường ám khí thì còn dễ bề đỡ gạt, lảng tránh, nhưng ở trong đại sảnh địa thế chật hẹp, thật khó lòng đối phó.

Phụng Thiên Nam cầm dọc tẩu trịnh trọng gói lại đút vào bọc, tỏ ra với Phúc Khang An cực kỳ kính cẩn. Đoạn hấn cất tiếng đáp :

- Kha lão sư muốn tử thí ám khí với tại hạ, nhưng ở trong sảnh mà liệng ám khí qua lại nếu lỡ làm tổn thương đến các vị đại nhân thì ai chịu tội cho ?

Chu Thiết Tiêu cười nói :

- Phụng lão sư bất tất phải quan tâm, cứ việc tùy thi triển. Chẳng lẽ bọn vệ sĩ của tại hạ ăn cơm chủ mà không dùng được việc gì ư ?

Phụng Thiên Nam mỉm cười xin lỗi :

- Tại hạ cam bẻ đắc tội!

Hồ Phỉ bụng bảo dạ :

- Thảo nào tên ác tặc này độc bá nhất phương. Hấn đánh lâu mà không thất bại, lại khôn khéo giao kết với bọn quan lại, quả là tâm tư chu mật, thủ đoạn cao minh.

Phụng Thiên Nam tiến vào giữa đại sảnh, thấy Kha Tử Dung bỏ áo trường bào để lộ toàn thân mặc áo chên màu đen.

Bộ áo này của lão rất kỳ lạ. Chỗ nào cũng có miệng túi, dây đai. Túi này đựng thạch tử, đai kia cài phi đao. Từ đầu xuống đến chân chẳng chỗ nào không đựng ám khí. Trước ngực cố nhiên có túi lớn mà sau lưng cũng rất nhiều túi nhỏ.

Phúc Khang An cười ha hả nói :

- Y chế ra được thứ áo cổ quái này giỏi thiệt, khắp mình coi chỗ nào cũng như lông nhím.

Bỗng thấy Kha Tử Dung xoay tay trái một cái, móc trong túi áo một thứ binh khí giống gáo múc nước, nhưng miệng gáo sắc bén như lưỡi đao. Đây là thứ binh khí độc môn truyền gia của lão tên gọi Thạch trầm hải đế.

Cái Thạch trầm hải đế dùng vào hai việc. Bản thân có 36 đường chiêu số. Cách sử dụng tựa hồ đơn đao, lại giống bản hủ, nó còn có chỗ diệu dụng nữa là có thể hứng đón ám khí. Vô luận địch nhân dùng ám khí gì phóng ra, lão vung chày gáo lên là đón được như đã chìm đáy biển không thấy đâu nữa. Ngược lại, lão lấy ám khí của địch nhân trong gáo ra để phản kích.

Thạch trầm hải đế không thuộc vào hàng Thập bát ban binh khí. Người giang hồ kêu bằng Tá tiến thực, ý nói mượn tên của địch nhân mà sử dụng.

Kha Tử Dung lấy cây binh khí này ra, phân nửa quần hào trong sảnh đường chưa biết chỗ diệu dụng của nó.

Phụng Thiên Nam cười nói :

- Bữa nay Kha lão sư khiến bọn tại hạ được mở rộng tầm mắt.

Hồ Phi bụng bảo dạ :

- Cùng là danh gia ám khí mà Triệu tam ca tỏ ra rất ung dung đường bệ, chẳng ai nhìn thấy trong người y một mũi ám khí nào nhưng lúc cần dùng, y vẫn dư dật không thiếu. Lão Kha Tử Dung này hiển nhiên là khí độ tầm thường.

Bỗng thấy Kha Tử Dung xoay cái gáo sắt vụt chệnh chéch vào bả vai Phụng Thiên Nam.

Phụng Thiên Nam nghiêng mình tránh khỏi, đánh trả một côn. Hai người khai diễn cuộc tỉ đấu.

Kha Tử Dung tuy miệng nói là tỷ thí ám khí với Phụng Thiên Nam, nhưng thực pháp của lão cực kỳ tinh diệu, uy hiếp địch nhân từng bước một chứ không phát ám khí.

Giao đấu một lúc rồi, Kha Tử Dung bỗng hô to :

- Coi tiêu đây !

Vèo một tiếng, một mũi cương tiêu bắn ra.

Phụng Thiên Nam tuy tuổi đã khá nhiều, nhưng ăn sung ở sướng, thân hình mập ú, song công phu vẫn còn linh hoạt như thời tuổi trẻ. Hắn khẽ nghiêng mình một chút đã tránh khỏi mũi cương tiêu.

Kha Tử Dung lại hô :

- Phi Hoàng thạch ! Tụ tiền !

Lần này hai thứ ám khí bắn ra cùng một lúc.

Phụng Thiên Nam cúi đầu né tránh khỏi một mũi, còn một mũi hấn dùng đồng côn gạt được.

Kha Tử Dung lại hô :

- Coi chừng ! Thiết tạt lê bắn tới vai bên trái ! Lưỡi phi đao hót chân bên phải !

Quả nhiên một mũi Thiết tạt lê nhằm vai trái Phụng Thiên Nam bắn tới, một lưỡi phi đao nhằm quét chân phải hấn.

Phụng Thiên Nam được đối phương hô trước, đều lẹ làng tránh khỏi.

Quần hào tự hỏi :

- Kha Tử Dung thành thực quá hóa ra ngớ ngẩn. Sao lão lại cho hấn biết trước chủng loại và đường phóng ám khí ?

Ngờ đâu lão liệng ra tám, chín thứ liên, miệng hô mỗi lúc một mau. ám khí phóng ra mỗi lúc một nhiều. Tiếng hô có lúc không kịp có lúc sai trật. Tỷ như hô phóng tụ tiền vào mắt bên trái mà lại liệng Phi hoàng thạch đánh tới trước ngực. Bây giờ mọi người mới hiểu lão hô hoán cốt để nhiễu loạn tâm thần địch.

Ban đầu lão hô đúng bảy tám thứ, đột nhiên gạt người một lần, đối phương chỉ sơ ý một chút liền bị mắc bẫy.

Nếu hô lần nào cũng sai trật thì đối phương không lý gì đến. Hay ở chỗ đúng nhiều mà trật ít. Bảy tám lần đúng mới có một lần giả trá, khiến địch nhân khó nổi đề phòng.

Quách Ngọc Đường nói :

- Công phu phóng ám khí của Kha thị Thất thanh quả nhiên có chỗ khác lạ. Cả tiếng hô của lão rèn luyện từ thừa nhỏ cũng lợi hại chẳng kém gì cương chiêu hay phi đao. Thất thanh môn của lão nên đổi thành Bát thanh môn mới đúng.

Thất Uy nói :

- Lão dùng nguy kế đa đoan như vậy, không thể nào nổi danh đại hào kiệt được.

Trình Linh Tố nhân lúc khói mù dày đặc đã đoạt được cái tẩu hút thuốc, cô cầm tay ngắm nghía, miệng hỏi :

- Sao Phụng lão sư chưa phóng ngân châm ra ? Nếu cứ tiếp diễn thế này, hấn tất mắc bẫy họ Kha mất

Cơ Hiểu Phong đáp :

- Tại hạ xem chừng dường như họ Phụng đã có thành kiến phóng ám khí chỉ cần tinh diệu chứ không phóng nhiều. Bắn ra một mũi trúng địch là đủ rồi.

Trình Linh Tố ồ một tiếng nói :

- Tỷ ám khí là tỷ ám khí, việc gì Kha Tử Dung phải ty toe cái miệng ?

Lúc này trên không nhà đại sảnh, mười mấy thứ ám khí nhảy múa coi cái nào cũng thích mắt.

Bọn Chủ Thiết Tiêu phòng bị thêm phần nghiêm mật để bảo vệ Phúc Khang An. Cả bên mình những quan lớn như An đề đốc cũng có những cao thủ vệ phòng phạm. Bọn vệ sĩ chẳng những đề phòng tụ tiện, phi tiêu do Kha Tử Dung phát xạ lạc đường, mà còn sợ thích khách trà trộn vào đám quần hào thừa cơ lúc phóng ám khí loạn xạ mà đến hạ thủ hại Phúc Khang An.

Trình Linh Tố khẽ nói :

- Lão họ Kha làm cho mình chán ngấy, phải chơi lão một võ để làm trò cười mới được.

Bỗng nghe Kha Tử Dung hô :

- Thiết tạt lê đánh vai bên trái !

Trình Linh Tố bắt chước ngữ âm của lão, la lên :

- Nhân bánh bao đánh vào miệng lão !

Tay mặt cô cầm dọc tẩu vang lên mấy món ám khí nhỏ bé quả nhiên bắn tới miệng Kha Tử Dung.

Nghe tiếng gió thì những ám khí này có phân lạng rất nhẹ nhưng trên đầu có một tia hỏa tính.

Quần hào nghe tiếng hô : "Nhân bánh bao đánh vào miệng lão" đã tức cười. Huống hồ cô bắt chước ngữ âm của Kha Tử Dung một cách giống hệt, khiến mấy chục người bật cười ra tiếng.

Kha Tử Dung thấy ám khí lạ vội giơ Tá tiến thực lên đón cho chui vào gáo. Tay trái lão thò vào lượm lên toan phóng trả đột nhiên nghe nổ đánh "đùng" một tiếng.

Quần hào giật mình kinh hãi, Kha Tử Dung nhảy vọt người lên, bỗng thấy những mẩu giấy tung bay, mũi người mùi tiêu hoàng khét lẹt. Đây không phải là ám khí mà là cái pháo nhỏ của trẻ con đốt chơi ngày Tết.

Quần hào ngăn người ra một chút rồi phá lên cười.

Kha Tử Dung để hết tinh thần vào Phụng Thiên Nam vì sợ bắn lên phóng vô ảnh ngân châm. Tuy lão bị chơi khăm võ này, cũng không dám nhìn ngang nhìn ngửa để tìm kẻ liệng pháo, mà chỉ cất tiếng thóa mạ :

- Có giỏi thì ra mặt tỷ đấu, ai hoài công mà chơi trò trẻ nít với người.

Trình Linh Tố đứng lên cười hì hì chạy qua mé đông lại lấy một cây pháo châm ngòi miệng hô :

- Đại thạch đấu đả thất thân.

Người ta có câu "đả xà đả thất thân". Nguyên có rắn độc ở cách đầu bảy tấc.

Mọi người đang cười lên hô hô thì cái pháo lại liệng ra. Nhưng lần này Kha Tử Dung không lằm bằm nữa mà Trình Linh Tố liệng hơi sức một chút, Kha Tử Dung búng một mũi Tang môn kinh ra đẩy cây pháo ngược lại cho nổ trong không gian.

Trình Linh Tố lại liệng ra một cây miện la :

- Thạch thanh bán đá bất thượng ngạnh xác.

Cô có ý bảo lão là con rùa.

Kha Tử Dung nghĩ thầm :

- Tên khốn kiếp này vào đây chọc giận ta để họ Phụng thừa cơ hạ thủ, nhưng khi nào ta lại mắc lừa ?

Lão lại bung ra một cây Tang môn đỉnh đẫy pháo trở lại cho nó nổ ngoài không gian.

An đề đốc vừa cười vừa nói :

- Hai bên tử đấu, người ngoài không được phá rối.

Lại thấy Kha Tử Dung phóng hai cây Tang môn đỉnh lúc rớt xuống rất gần cái kỷ trà đặt Ngọc Long bôi, lão liền bảo tên vệ sĩ đứng cạnh :

- Người lại giữ ngự bôi, đừng để ám khí đánh bể.

Hai tên vệ sĩ dạ một tiếng rồi chạy lại trước kỷ trà để giữ ngự bôi.

Trình Linh Tố cười hê hê về chỗ ngồi. Cô nói :

- Lão này rất cơ cảnh, mắc bẫy một lần rồi, lần thứ hai lão không chịu giờ tay đón pháo nữa.

Hồ Phi ngắm ngẫm lấy làm kỳ tự hỏi :

- Nhị muội đã biết rõ Phụng Thiên Nam là đối đầu với ta, sao còn hý vọng lão Kha ? Chẳng hiểu có dụng ý gì ?

Kha Tử Dung thấy mọi người đều cười thầm, nóng lòng vãn hồi thể diện, liệng ám khí ra càng nhiều.

Phụng Thiên Nam một tay vung côn, một tay cầm lá mộc khiến cho bao nhiêu ám khí của Kha Tử Dung bắn tới đều bị ngăn chặn. Những mũi cương tiêu, tụ tiễn hay phi đao tuy thế liệng rất mạnh mà không đâm thẳng được. Xem chừng lá mộc chế bằng một chất rất kiên cố.

Hồ Phi thấy Phụng Thiên Nam rút lá mộc nhẹ nhàng ở trong tay côn ra liền tỉnh ngộ, tự mắng mình :

- Sao mà ta ngu thế ? Trong cây đồng côn hấn ngậm mật cơ quan là việc rõ ràng mà sao trước không đoán ra được ? Những mũi ngân châm dĩ nhiên hấn để trong cây đồng côn. Lúc kích đấu, hấn chỉ cần bấm máu chốt cơ quan, ngân châm tự động bắn thì còn ai tránh kịp ? Mọi người phát xạ ám khí nhất định phải giơ tay lên, nhưng hấn chỉ cần bấm vào một vị trí ở cây côn là ngân châm vọt ra, nên thân không hay, quý không biết.

Chàng hiểu rõ điểm này liền phấn khởi tinh thần, hết lòng úy kỵ.

Phụng Thiên Nam vừa đánh vừa lùi dần đến một cỗ ghế Thái sư, bỗng nghe Kha Tử Dung rú lên một tiếng thê thảm, Phụng Thiên Nam liền nổi tràng cười rộ.

Kha Tử Dung lùi mãi, tay ôm bụng từ từ ngồi xuống, không đứng lên được nữa.

Hai tên vệ sĩ tiến lại đỡ Kha Tử Dung thấy lão nghiêng răng rút mũi ngân châm ở bụng ra. Đầu châm nhuộm đầy máu tươi. Mũi châm này tuy nhỏ nhưng đâm trúng vào yếu huyệt làm cho lão bị thương khá nặng. Lão không đi được, phải do hai tên vệ sĩ nâng đỡ, lão đảo lúi ra.

Thang Bái đột nhiên kịt mũi cười lạt nói :

- Dùng ám tiễn hại người, há phải là hảo hán.

Phụng Thiên Nam quay lại hỏi :

- Phải chăng Thang đại hiệp nói tại hạ ?

Thang Bái đáp :

- Lão phu bảo những ai dùng ám tiễn hại người đều không phải hảo hán. Bậc đại trượng phu phải hành động quang minh lỗi lạc, sao lại dở trò để hạ đó ?

Phụng Thiên Nam đứng phắt dậy, lớn tiếng :

- Chúng ta đã nói rõ tỷ đấu ám khí. Đã gọi là ám khí mà còn quang minh nữa ư ?

Thang Bái hỏi :

- Phải chăng Phụng lão sư muốn tỷ đấu với lão phu ?

Phụng Thiên Nam hỏi lại :

- Thang đại hiệp uy danh lừng lẫy khắp thiên hạ, khi nào tiểu nhân dám vượt râu hùm. Phải chăng lão họ Kha là chỗ thâm giao với Thang đại hiệp ?

Thang Bái sa sầm mặt nói :

- Đúng vậy ! Kha gia ở Lan Châu quả có chút giao tình với lão phu.

Phụng Thiên Nam nói :

- Đã vậy tiểu nhân xin bồi tiếp Thang đại hiệp. Xin đại hiệp vạch đường cho.

Hai người càng nói càng găng, xem chừng sắp động thủ đến nơi.

Hồ Phỉ bụng bảo dạ :

- Thang Bái tuy giao kết với quan nha nhưng còn biết đường phải trái.

An đề đốc liền cười nói :

- Thang đại hiệp ăn ở đúng mực, công bằng, bữa nay không nên phô trương thân thủ, tiểu đệ làm chủ sẽ mời Thang đại hiệp biểu diễn thần công cho anh em mở rộng tầm mắt.

Thang Bái cười đáp :

- Thang mỗ đa tạ đề đốc đại nhân trước.

Lão quay lại lờm Phụng Thiên Nam một cái, xách chiếc ghế của mình lên đập xuống đất rồi lùi cách xa Phụng Thiên Nam hơn một thước mới ngồi xuống. Viên gạch xanh bị bốn chân ghế đập vào thành bốn lỗ sâu.

Dưới ánh đèn sáng như ban ngày, những người đứng gần đều trông thấy rõ công phu. Tuy không khó lắm, song tiếng hoan hô cũng nổi lên âm âm.

Những người đứng phía sau không ngó thấy, liền chen chúc lại coi.

Phụng Thiên Nam lạnh lùng nói :

- Công phu của Thang đại hiệp khiếp quá, tại hạ có luyện hai chục năm cũng không bằng. Nhưng ngoài vòm trời này còn có vòm trời khác, ngoài người này còn có người khác. Đối với những tay cao thủ võ học thiên hạ cái đó cũng tầm thường chẳng có chi kỳ lạ.

Thang Bái cười nhạt :

- Phụng lão sư nói đúng. Những tay cao thủ võ học coi cái đó thật không đáng một đồng. Có điều dù thắng được Phụng lão sư cũng là mãn nguyện lắm rồi.

An đề đốc cười nói :

- Hai vị còn đấu khẩu nhau làm chi ? Trời sắp sáng rồi. Trong bảy chiếc ngự bôi thì sáu chiếc đã có chủ. Đêm nay chúng ta nhất định phân phát hết chỗ Ngọc long bôi, còn Kim Phụng bôi và Ngân Lý bôi đành để đến tối mai. Bây giờ ai muốn lên tỷ thí với Phụng lão sư ?

Hắn hô liền ba câu mà trong nhà đại sảnh vẫn yên lặng, không có ai hưởng ứng.

An đề đốc quay lại nhìn Phụng Thiên Nam nói :

- Cung hỷ Phụng lão sư ! Chiếc Ngọc Long bôi này thuộc về lão sư rồi.

Bỗng nghe một người la :

- Hãy khoan ! Tại hạ còn muốn tỷ đấu với Phụng Thiên Nam !

Người này mặt đầy râu dâm tua tủa, tay không nháy ra.

Tên võ quan xưng danh hô :

- Đây là Trình Linh Hồ lão sư, chưởng môn Hoa Quyền môn ở Tây Nhạc.

Phụng Thiên Nam đứng lên hỏi :

- Trình lão sư dùng khí giới gì ?

Hồ Phi ngang nhiên hỏi lại :

- Cái đó khó nói lắm. Khi ở cổ miếu tại trấn Phật Sơn, lão sư hạ sát Chung A Tứ đã dùng khí giới gì ?

Phụng Thiên Nam giật mình kinh hãi, hai tay cầm ngang cây đồng côn, miệng lắp bắp :

- Lão sư...lão sư là..

Hồ Phi không chờ hắn hô tên họ mình ra, đột nhiên chàng uốn mình vọt lại ngồi vào chiếc ghế Thái sư trước mặt Điền Quy Nông. Ngón tay trở vào ngón tay phía bên trái đưa ra thành thế Song Long thưởng châu đâm vào mắt Điền Quy Nông.

Cử động của chàng ra ngoài sự tiên liệu của mọi người. Điền Quy Nông giật mình kinh hãi, ứng biến rất thần tốc, vung hai tay lên gạt. Không ngờ hắn cử động đã mau lẹ, thủ pháp của Hồ Phi lại càng mau lẹ hơn. Hai tay chàng khoanh một vòng biến thành thế "Hoài trung bảo nguyệt", chia ra đánh vào hai bên huyệt thái dương hắn.

Điền Quy Nông không kịp đứng dậy nghinh địch phải đưa hai tay chống đỡ hai bên.

Hồ Phỉ hô :

- Hoài trung bão nguyệt chỉ là hư chiêu, đánh Điền Quy Nông miệng học máu tươi.

Bấy giờ Điền Quy Nông nghe câu này sợ tái mặt la lên :

- Người...người là..

Hồ Phỉ không lừa gạt hấn. Chiêu Hoài trung bão nguyệt này chỉ là hư chiêu, chàng thừa cơ hai tay hấn chống đỡ hai bên để dưới nách sơ hở, xoay tay chụp thanh bảo đao sau lưng hấn đánh soạt một tiếng. ánh thanh quang sáng lấp lánh, bảo đao vào tay rồi, chàng xoay mình chém cây đồng côn trong tay Phụng Thiên Nam.

Thanh bảo đao đã sắc bén, chàng lại ra chiêu vừa mạnh vừa nhanh, chát chát ba tiếng, tiếp theo loảng xoảng, cây thực đồng côn của Phụng Thiên Nam bị đứt hai đoạn ở quãng giữa rơi xuống đất.

Nguyên trong nháy mắt, Hồ Phỉ chém ba đao mà Phụng Thiên Nam chưa kịp biến chiêu. Cây côn trong tay hấn gãy làm bốn đoạn. Hai tay còn lại nắm hai đoạn ngắn, côn chẳng ra côn, thước chẳng ra thước.

Lúc này Phụng Thiên Nam đã nhận ra Hồ Phỉ, sợ quá vội nhảy sang bên ba bước.

Giữa lúc ấy Ưông Thiết Ngạc đứng ngoài cửa sảnh đường hô :

- Tổng chưởng môn mười ba nhà tới !

Hồ Phỉ run người lên ngoảnh đầu nhìn ra lại càng kinh hãi đến ngần người. Một vị ni cô đứng giữa cửa, mình mặc áo đen, chân đi giày vải, tay cầm phát trần, chính là Viên Tử Y. Đầu nàng không còn một sợi tóc nào lại in giới ẩn.

Hồ Phỉ hoa mắt lên e mình nhận lầm người. Chàng tiến lên một bước nhìn cho rõ. Chẳng phải Viên Tử Y thì còn là ai ?

Hồ Phỉ tưởng chừng trời đất xoay chuyển, lòng dạ rối bời, áp úng hỏi :

- Tôn giá ... tôn giá là... Viên ..

Viên Tử Y hai tay chấp đũa trước ngực, buồn rầu nói :

- Tiểu ni là Viên Tĩnh !

Hồ Phỉ buồn bã vô cùng ! Đột nhiên huyết Huyền Khu và huyết Mạch môn của chàng ở sau lưng đau thấu xương. Chân bước lảo đảo, chàng ngã lăn ra.

Viên Tử Y tức giận quát :

- Dừng tay !

Cô vọt người lên chắn ở phía sau Hồ Phỉ.

Từ lúc Hồ Phỉ đoạt đao, chặt côn, rồi Tổng chưởng môn mười ba nhà xuất hiên, đến lúc chàng bị thương té xuống chỉ là diễn biến trong khoảnh khắc.

Quần hào trong sảnh đường còn đang ngờ ngác thì bao nhiêu biến cố lại xảy ra.

Trình Linh Tố thấy Hồ Phỉ bị thương, trong lòng rất nóng nảy, vội chạy tới.

Viên Tử Y cúi xuống toan ôm Hồ Phi lên thì thấy Trình Linh Tố vọt tới. Nàng liền rút tay về khế bảo cô :

- Muội muội bỗng y qua một bên

Tay mặt nàng cầm cây phát trần vung lại phía sau tựa hồ để ngăn chặn ám khí.

Trình Linh Tố ôm lấy Hồ Phi chạy về chỗ ngồi. Hai mắt đăm lệ hỏi :

- Đại ca ! Đại ca làm sao vậy ?

Hồ Phi nhăn nhó cười đáp :

- Huyệт Huyền khu và huyệt Mạch môn ở sau lưng trúng phải ám khí.

Lúc này Trình Linh Tố không thể úy kỵ tị hiềm nam nữ, vội cởi áo trường bào và áo trong, quả thấy trên huyệt Huyền Khu và Mạch môn đều thủng một lỗ nhỏ, máu tươi ứa ra. ám khí đâm vào tới xương.